

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Robert Fulton: 1-2. - 1928

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 382. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500966403920.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

SEXTENDE CAPITEL.

Den gamle Sætning, der allerede udtales i den hellige Skrift, at ingen Prophet er agtet i sit Fædreland, kan vel ogsaa, og det oftere, end de Fleste troe, med de nødvendige Forandringer, anvendes paa det fremadstræbende Genie. Idetmindste var dette Tilfældet med Fulton; thi uagtet han allerede, ved sit Panorama og ved sine kløgtig udtænkte Maskiner, havde erhvervet sig et betydeligt Navn baade i Frankrig og i England, saa syntes dette dog 383 ikke at have frembragt noget synderligt Omslag i den offentlige Mening hos hans Landsmænd; tværtimod, saasnart han igjen begyndte paa Bygningen af et Dampskib, saa begyndte ogsaa paany de gamle Fordomme at yttre sig.

I hine Dage, førend man endnu havde opfundet den Kunst at bevæge sig over Havet ved Hjælp af Dampkraft, vare Meningerne om denne Sag temmelig deelte. Det gik hermed, som det næsten bestandig gaaer, naar en eller anden Opfindelse eller Opdagelse nærmer sig og skimtes af de mere skarpsynede Aander, uden endnu at være indtraadt i Virkelighedens Land, og uden saaledes at være bleven til Kjød og Blod, at selv de største Tvivlere kunne lægge Fingrene i Naglegabet og ved Berøring forvise sig om Tingens Virkelighed. Nogle meente da i hiin Tid, at Sagen var gjørlig, og at Verden dog omsider vilde komme saavidt, at noget Sligt blev opfundet; Andre meente, at den var ugjørlig og betragtede det som den største Daarlighed, naar Nogen virkelig og for Alvor vilde tænke paa at sætte den igjennem. Til denne sidste Mening bekjendte ogsaa i Newyork et Par af de mest anseete Blade sig, hvoraf det ene nu blev redigeret af Hr. Dennison. I disse Blade blev da Regjeringen bittert dadlet, fordi den havde indladt sig i Underhandlinger med slige Phantaster som Livingston og Fulton; og uagtet der vel ogsaa af og til hørtes Stemmer, som yttrede den modsatte Anskuelse, saa udøvede dog disse dengang, idetmindste hvad Amerika angaaer, kun liden Indflydelse paa den offentlige Mening, der alt fra Begyndelsen af havde erklæret sig imod Fultons Forehavende.

384

Ja, den samme Paastand, der gjentagne Gange, da Fulton byggede sin første Dampbaad i Philadelphia, var bleven yttret, at hans hele Plan var en Virkning af en fix Idee, dukkede nu lidt efter lidt frem igjen, og den fandt strax mange Tilhængere mellem den store Hob, der som oftest er meget tilbøielig til at betragte enhver Tankeforbindelse, hvilken den ikke kan begribe, som Virkning af en forstyrret Hjerne.

En af de mest fornærmelige Bladartikler, hvori Sandhed og Løgn paa en saa eiendommelig Maade vare forbundne, at Fulton strax meente at gjenkjende Forfatteren, ville vi her ordret afskrive. Denne Artikel stod i Dennisons Dagblad.

»Som bekjendt,« saaledes lød denne Artikel, »har Hr. Robert Fulton allerede tidligere foretaget nogle Forsøg for at bringe det Kunststykke i Stand, som han nu igjen er ifærd med. Disse Forsøg have imidlertid haft et saa uheldigt Udfald, saa Tanken derom sikkert maatte have holdt ham tilbage fra ethvert nyt Arbejde i denne Retning, hvis hans Hoved bestandig var i den Tilstand, at det kunde give ham en sikker Garantie mod alle Phantasiers Udsvævelser. Hans første Forsøg, der fandt Sted i Philadelphia, fik en meget sørgelig Ende, idet han selv - saaledes lød idetmindste dengang det almindelige Rygte - da hans Maskineri aldeles ikke vilde frembringe den forønskede Virkning, fik det fortvivlede Indfald at stikke sin egen Baad i Brand. Et Par andre Forsøg skal han have foretaget i Frankrig. Dengang tilbød han endog den daværende første Consul, at han vilde bygge ham en heel Dampflaade, ved hvis Hjælp han kunde erobre England 385 og sikre sig Herredømmet over Verdenshavet. Men hiint mægtige Genie, der nu staaer i Spidsen ikke blot for Frankrig, men for hele Europas Fastland, havde et altfor skarptseende Øie til, at han skulde indlade sig herpaa, og Hr. Fulton modtog da et Svar, hvori den første Consul ligefrem erklærede ham for en Charlatan, ja hvori han endog skal have brugt et meget haardere Udtryk, som vi dog ikke her ville gjentage. Imidlertid tabte Hr. Fulton endnu ikke Modet, men begyndte, understøttet af flere bedragne og bedaarede Capitalister, at udføre sit store Værk. Hr. Fulton skal da have bygget to Dampbaade; den ene sank tilbunds, da han vilde gjøre Forsøg dermed; den anden havde derimod en bedre Skjebne, og den manglede intet Andet, end at den, uagtet Dampmaskinen anstrengte sig efter yderste Evne, aldeles ikke vilde røre sig af Stedet, hvor den laae. Det hedder da, at man i Frankrig blev kjed af disse Forsøg, og at Hr. Robert Fulton, hos hvem flere betænkelige Symptomer dengang skulde have yttret sig, blev greben og ført til Charenton*), hvor han sad indspærret i længere Tid, indtil han endelig, da man meente, at hans Forstandstilstand var bleven bedre, igjen kom paa fri Fod. Dette maa vel egentlig, uagtet vi ønske Hr. Fulton, ligesom enhver Anden, al den Frihed, de nogenlunde kunne taale, betragtes som et stort Uheld; thi det havde sikkert været bedre, baade for Newyork, og maaskee for Hr. Robert Fulton selv, hvis han havde siddet i Charenton endnu den Dag i Dag. Iøvrigt er det høist beklageligt, at Hr. Fulton lider under denne partielle Vanvid; thi han skal, som han flere Gange har viist, * 386 aldeles ikke mangle Anlæg til den mekaniske Kunst. Endnu mere beklageligt er det, at Regjeringen saaledes har kunnet fæste Lid til hans Drømmerier, saa den ikke alene har givet ham et Patent paa hans formeentlige Opfindelse, men saa den ovenikjøbet har understøttet ham med Capitaler, som den ligesaagodt kunde have udkastet i Hudsonfloden, hvor de idetmindste ikke vilde blive forvandlede til Røg og

Damp, saaledes som det upaatvivlelig vil skee dermed under Hr. Fultons Hænder.«

Uagtet det nu, da Fulton var bleven ældre og meer erfaren, ikke kunde falde ham ind at tage til Gjenmæle, hver Gang en dadlende Bladartikel blev skreven imod ham, saa forekom dog dette Angreb ham saa nærgaaende, at han ikke ganske vilde tie stille dertil. Han lod derfor et Forsvar indrykke i flere Blade, i hvilket han, uagtet det forresten var skrevet med megen Sindighed, erklærede den Beskyldning, at han nogensinde skulde have siddet indesluttet i Charenton, for et løgnagtigt Paafund, udklækket i en Bagvaskers Hjerne. Han godtgjorde desuden med flere Attester, som han lod aftrykke, at den sidste Baad, han havde bygget paa Seinen, virkelig var bleven sat i Bevægelse ved Dampkraft; kun havde denne Bevægelse ikke været hurtig nok.

»Jeg erinder, at jeg for flere Aar siden,« saaledes blev Fulton ved, »hos en Forfatter, hvis Navn jeg desværre har glemt, læste nogle Bemærkninger, som jeg dengang afskrev, og som jeg, da de maaskee dog tildeels ved denne Leilighed kunne finde deres Anvendelse, her vil gjentage:

»Den, der vil lære at kjende den indbildte Viisdom,« saaledes skriver hiin Forfatter, »den, der vil 387 være Vidne til den benegtende Kritiks og den haardnakkede Fordoms tilsyneladende Seier over Talentet; den, der vil overbevise sig om, hvor forgængelig enhver Ros og Dadel er, som blot har sin Grund i en forudfattet Mening; den, der vil lære Ligegyldighed for de Paastande (og vel ogsaa for de Afguder), som Øieblikket opstiller, og som Øieblikket igjen nedbryder; kort den, der vil have et anskueligt Billede af Bølgegangen og det hurtige Omsving i den offentlige Mening: han bør ikke søge dette i de betydelige og berømte Skrifter, men snarere i dem, som blot hæves af Tidsstrømmen, og som igjen bortskylles af den; og især bør han søge det i de slettere og mere ephemere Dagblade fra en forsvunden Periode.

Enhver talentfuld Mand, der miskjendes af sin Omgivning, er meget tilbøielig til at troe, at Verden paa en forhen uhørt Maade er uretfærdig imod ham, at han bliver stærkere forfulgt, at han har en haardere Kamp at gjenemgaae end alle andre Talenter før ham. Men ved at læse slige Blade og de Domme, som deri fældes, vil han snart komme ud af sin Vildfarelse. Han vil da see, hvorledes udmærkede og berømte Mænds Navne (især naar disse Mænds Been alt ere gjemte i Graven) hvert Øieblik blive brugte til Skjold mod det opadstræbende Talent, der atter, naar det, trods denne Modstand, og efter mangen haard og bitter Strid, har erhvervet sig et Slags Anerkjendelse i Verden, maa finde sig i at bruges paa lignende Maade mod de Talenter og Kræfter, der ville bane sig Vei efter det. Han vil see, at det Overfladiske tidt bliver hævet, medens det Betydelige haanes, lægges for Had og nedtrampes 388 i Støvet; han vil erfare, at netop det ofte med den største Fripostighed bliver benegtet og fremstillet til Latter for Mængden, der dog siden bekræftes af Erfaring; medens paa den anden Side Opdagelser blive fremhævede og udbasunede, der dog efter kort Tid ligesom svinde hen i Luften og opløses i et Intet. Saaledes vil han ogsaa paa denne Vei lære Viisdom og Menneskekundskab, lære at finde sig i Miskjendelse, Bitterhed, Haan og Foragt og at betragte dem som forbiillende Skyer paa Retfærdighedens Himmel, der vel for Menneskenes Blik en Tidlang kunne formørke den, men der dog ikke kunne forhindre den fra, naar de længst ere henveiede, igjen at vorde synlig i al sin rene og ophøiede Glands.«

Dette Brudstykke af en unævnt Forfatter, som jeg her har tilladt mig at anføre,« vedblev Fulton, »randt mig igjen i Tankerne, da jeg læste de mange ufordeelagtige Domme, der i denne Tid fældes over mit Arbeide, uden at man dog endnu har seet, hvad Udfald dette vil faae. Forresten veed jeg vel, at jeg Intet endnu har udført, der kan sikkre mig en Plads i de store Opfinderes Række; men dog mener jeg, at jeg ved flere Leiligheder har viist noget Talent og nogen Dygtighed i mit Fag, hvorfor jeg ingenlunde troer at fortjene den Ringeagt og den Haan, der fra saa mange Sider vises mig, og det som oftest af Folk, der maae være sig det bevidste, at de aldeles ikke have nogen Indsigt i Sagen, og at de aldeles ikke have sat sig ind i den Mands Tankegang, over hvilken de saa høit udtale deres Fordømmelsesdom.

Fordi flere Forsøg, selv naar de anstilles af sagkyndige 389 Mænd, i Begyndelsen mislykkes, derfor maa man ikke strax troe, at en dristig Plan ubetinget og i sig selv er udførlig. I enhver Kunst gives der Forløbere, der kun altfor tidt miskjendes af Publicum, og der, om de end ikke selv naae Maalet, dog have den Fortjeneste, at de falde som Offere, idet de bane Vei for deres lykkeligere Efterfølgere. Om jeg nu kun er en saadan Forløber, og om jeg skal falde paa Kampens Dag, før Seieren er vunden, det vil Tiden snart vise; dog har jeg en bedre Tro; jeg har det faste Haab, at Øieblikket nu er kommet, hvori den Opgave, paa hvilken jeg har offret de bedste Aar af mit Liv, omsider skal løses.«

Uagtet dette Forsvar fra Fultons Haand blev optaget i en stor Mængde Blade, saa frembragte det dog ikke den Virkning, han deraf havde haabet; tværtimod, Publicum meente deri mellem Linierne at læse den Tilstaaelse, at han selv troede, hans Plan maatte mislykkes. Dette blev grebet af flere Avissskrivere, der nu ligefrem paastode, at Fulton søgte at unddrage sig fra den Forpligtelse, han havde paataget sig; det var høist sandsynligt, føiede de til, at han ikke vilde lade det komme til et offentligt Forsøg, hvori han nødvendig, som han nu selv indsaae, maatte spille en uheldig Rolle og blive til Spot for det forsamlede Folk.

Imidlertid skred Dampskibets Bygning rask fremad; thi Fulton havde allerede ved sine tidligere Forsøg lært at vogte sig for mange Misgreb; desuden havde han et lykkeligt Blik for sin Kunst, hvilket ofte

erstattede den manglende Erfaring. Og uagtet det Maskineri, der saaledes, efter hans Anviisning, lidt efter lidt blev skabt, endnu var temmelig ufuldkommet, 390 ja, uagtet det neppe kunde sammenlignes med det, som man i vore Dage selv paa de ringeste Dampskibe pleier at anvende, saa meente han dog, at han efter Omstændighederne kunde være ganske tilfreds dermed.

For Sikkerheds Skyld blev der holdt Vagt paa Dampskibet baade Dag og Nat, og her havde Fulton den største Nytte af sin tro Ven David Baxter, der næsten aldrig, saalænge Bygningen varede, noget Øieblik forlod Skibet, og der i de faa Timer, hvori han selv trængte til Ro, vidste at stille saa paalidelige og aarvaagne Mænd i sit Sted, saa det ikke syntes muligt, at der kunde indtræffe noget Uheld af det Slags, der tidligere havde rammet Fulton i Philadelphia.

I August Maaned 1807 ankom Dampmaskinen fra England; den blev strax sat fast, og allerede henimod Enden af September Maaned var det hele Maskineri færdigt.

Dette Dampskib, der førte Navn af Clermont, var hundrede og tre og tredive Fod langt, og atten Fod bredt, og det havde kun en eneste Dampcylinder.

Skibet laae nu for Anker paa Hudsonfloden, temmelig nærvæd Landet, hvor Skarer af Tilskuere allerede flokkedes for at stirre paa den gaadefulde Bygning, over hvilken de Fleste vel gjorde sig lystige, men som dog Enkelte betragtede med Uvished, ja endog med et Slags ængstelig Forventning. Det blev nu offentlig bekjendtgjort, at Dampskibet Clermont den tredie October skulde foretage sin første Flodreise, som det, om muligt, vilde fortsætte ligetil Albany. Imidlertid tillodes det ikke, at nogen Uvedkommende inden denne Reise gik ombord derpaa.

391

Dampskibet Clermont prangede ikke med de livlige Farver, hvorved de amerikanske Dampskibe nu sædvanlig udmærke sig. Der vare ingen Sophaer, ingen malede Bænke eller Stole paa Dækket, ingen Plads til de mange Reisende, der nu pleie at strømme sammen selv paa de mindre Dampskibe, der fandtes heller ingen prægtig Spisesal deri. Alt var simpelt og uden Glimmer; kun et blaat Flag med hvide Stjerner vaiede fra Bagstavnen, medens en høi Skorsteen indtog den Plads, hvor Masten paa de mindre Seilskibe ellers pleier at staae.

Den korte Tid, der var tilbage, inden Forsøget skulde skee, anvendte Fulton til nøie at gennemsee alle Maskineriets Dele, og til, saavidt muligt, at bortrydde enhver Hindring, der, naar det afgjørende Øieblik kom, kunde sinke Skibets Gang. Hvad der iøvrigt allermost trøstede ham, var, at en lille foreløbig Prøve, som han foretog en Morgenstund, før Folk endnu havde samlet sig, syntes at vidne om, at han ikke havde arbeidet forgjeves. Dog mærkede han ved denne Leilighed, at Vandhjulenes Gjennemsnit var noget for stort, og at Skovlene gik for dybt ned i Vandet; men alt dette blev endnu i Tide rettet.

Nogle Dage tidligere havde Fulton modtaget et Brev fra Barlow, der nylig var vendt tilbage til Amerika, og der nu befandt sig paa en Reise i det vestlige Pennsylvanien, paa den anden Side af Alleghanybjergene, hvor han havde paataget sig at kjøbe Land for flere Familier, der vilde bosætte sig i Amerika. »Ogsaa her,« stod der i dette Brev, »ved Ohioflodens Bredder, hører man Rygter om Dig og om Dit dristige Foretagende. Imidlertid har Du, 392 som Du vel har mærket, ikke den offentlige Mening paa Din Side; og naar jeg skal tale oprigtig, saa er jeg endog selv ikke langt fra at gaae over til Tvivlernes Parti. Vi sees snart; thi jeg haaber at være i Newyork paa den Dag, naar Forsøget skal finde Sted. - Din Ven Barlow.«

»Jeg har her,« stod der i en Efterskrift, »funden de to Colonister, William og Georg Harris igjen, med hvem vi for mange Aar siden stiftede Bekjendtskab. Jeg har viist dem en, efter deres Mening, stor Tjeneste ved at kjøbe et ypperligt Stykke Land af dem paa meget gode Vilkaar, hvorefter de ere dragne endnu længere mod Vesten, hvor Urskoven næsten er urørt, og hvor Jagten derfor er bedre end her.«

Til Trods for den Forsikkring, som dette Brev indeholdt, nærmede dog den afgjørende Time sig, uden at Fulton hørte noget til Barlows Ankomst.

Derimod var der nylig kommen en anden Mand til Byen, der stod i meget nær Forbindelse med Fulton. Denne Mand var ingen Anden end Fultons Fader, der besøgte Newyork, for, om muligt, at bringe en Sag i Orden, hvorpaa hans hele timelige Velfærd beroede. Jack Turner, der havde Fuldmagt fra van Gehlmuydens Hovedarving i Alkmaar, paastod nemlig, at det Legat, som van Gehlmuyden i sit Testament havde tilstaaet Charles Fulson, ikke kunde blive udbetalt, da der fandtes en Formalitetsfeil, der gjorde denne Bestemmelse ugyldig. Da nu Jack Turner i denne Tid opholdt sig i Newyork, og da det var uvist, om han nogensinde vilde vende tilbage til Philadelphia, saa havde den gamle Fulton foretaget denne Reise for at see, om 393 han kunde faae dette Anliggende afgjort i Mindelighed. Forresten var det det hans faste Forsæt, at han under dette Besøg i Newyork ikke vilde have noget at skaffe med sin Søn. Dette erklærede han ligefrem til John Bridle, dengang han aflagde sit første Besøg hos ham; og da nu John Bridle heller ikke lovede sig noget Godt af en saadan Sammenkomst, saa forpligtede han sig ogsaa til, at han ikke vilde tale noget til Robert Fulton om hans Faders nærværende Opholdssted.

Den sidste Aften, før Dampskibet skulde prøve sin Lykke, tilbragte Fulton hjemme med sin Familie. Han havde været paa Skibet, ligetil Solen dalede. Alt var nu saa godt indrettet, som det under de daværende Forhold var muligt, og han meente derfor, at hans personlige Nærværelse ikke for Øieblikket behøvedes, og at han gjerne kunde overlade Bevogtningen af Skibet til David Baxter, der desuden havde paataget sig det nødvendige Tilsyn med Dampmaskinen, som han allerede meget godt forstod at omgaaes med.

Der blev ikke talt meget den Aften; den gamle Milburn var endnu tausere end sædvanlig og syntes fordybet i sine egne Betragtninger. Abigail sad ved Fultons Side, hvor hun var sysselsat med et Haandarbeide. De to smaa Pigebørn havde taget Plads i en Krog, hvor de legede en stille Leeg. Deres Broder, en lille deilig Dreng med gule Lokker, sad ved Fultons Side foran et Bord, hvor han betragtede nogle Billeder, som Faderen havde givet ham.

Pludselig lagde Abigail sit Arbeide fra sig, saae paa Fulton og rakte ham sin Haand. »Hvis det mislykkes,« sagde hun, »saa vil vi reise til mine Brødres 394 Hjem, Robert, og leve der langt fra Verden i de store Skove, hvor intet haardt og spottende Ord skal høres.«

Herpaa svarede Fulton intet, men smilede venlig og trykkede hendes Haand.

»Den, der bryder sig om Verdens Spot, han er endnu hildet i Verdens Lænker,« sagde den gamle Milburn. Derpaa blev der igjen en ny Taushed.

»Min hele Tilværelse,« sagde omsider Fulton, »er nu sammentrængt i dette ene Punkt, i dette ene Øieblik, for dette har jeg levet, stræbt og virket mit hele Liv igjennem; jeg er tilmode ligesom en Feltherre Natten før et stort og afgjørende Slag, hvis dette tabes, saa er Alting tabt.«

»Saaledes burde intet Menneske tale,« svarede Thomas Milburn, »saaledes burde intet Menneske give sin hele Tilværelse i den udvortes Lykkes Hænder; thi han ligner da en Spiller, der sætter al sin Eiendom paa et eneste Kort.«

»Noget ligger bestandig i Tilfældets Haand,« sagde Fulton igjen, der var saa fordybet i sig selv, at han neppe havde hørt Milburns Ord, »og hvor nøie man mener at have beregnet Alt, saa er der dog Noget, som man ikke kan beregne, og hvori Lykken maa gjøre Udslaget.«

»Enhver skal vaage og bede og samle sig i sit Inderste, paa det hans Frafaldsstund ikke skal komme,« svarede Qvækeren.

I dette Øieblik hørtes der en stærk Banken paa Gadedøren. Fulton blev pludselig saa bleg som et Liig; thi det faldt ham ind, at der maaskee nu igjen var indtruffen en Ulykke, ligesom dengang, da han byggede sin første Dampbaad i Philadelphia. Han 395 sprang hurtig op, ilede hen og aabnede et Vindue. »Hvad er det?« raabte han, »hvem er der?«

»Det er en Mand fra Dampskibet,« svarede en Stemme udenfor, »Fyrbøderen Tom Willis.«

»Er der indtruffet noget Uheld?« raabte Fulton.

»Nei,« svarede Tom, »men der kunde let være skeet en stor Ulykke.«

Nu blev Døren aabnet, og kort efter traadte Fyrbøderen ind. Han fortalte da, at han og en anden Mand havde været i Land ved Solens Nedgang for at hente tørt Brændet ombord. Da kom der en Neger til dem, der advarede dem om, at de skulde tage dem i Agt; thi der vare Folk, sagde han i sit underlige Sprog, der i denne Nat vilde sprænge Dampskibet i Luften, eller idetmindste fordærve Maskineriet. De skulde undersøge Skibet nøie, blev han ved, da vilde de vist finde Krud skjult et eller andet Sted. Dette havde han hørt ved hemmelig at lytte til en Samtale mellem to Mænd, der alt længe havde vakt hans Mistanke.

»Neppe fornam vi dette,« vedblev Tom, »saa lode vi Brændet ligge og roede tilbage til Skibet igjen for at melde, hvad vi havde hørt. En af Mandskabet havde faaet Tilladelse til at ligge i Land i Nat, dog var han endnu ombord. Han blev da strax taget fast, og det Rum, hvor han pleiede at sove, blev gjennemsøgt; men der fandtes intet. Derimod fandt vi tilsidst et Krudforraad, der var meget vel gjemt nede i Lasten; ved Siden deraf laae en Lunte, der dog endnu ikke var tændt. Den omtalte Mand vilde dog intet bekjende, hvorfor han blev overleveret i Øvrighedens Hænder.«

Uagtet Fulton vidste, at han kunde stole paa David 396 Baxter, som paa sig selv, saa var der dog nu kommen en saadan Uro over ham, at han ikke vilde blive hjemme, men besluttede at følge Tom ombord. Da han kom der, fandt han Alt i bedste Orden; det var desuden Maaneskin, og der var hængt Lygter ud, saa ingen Baad kunde nærme sig til Skibet, uden at blive seet. Men da han nu havde talt med David og selv undersøgt Alt, og da han saae, at der intet var at frygte, saa vendte han atter tilbage til sit Hjem; thi det havde han lovet Abigail, der var bleven ængstelig over hans Helbred, eftersom han i flere Nætter ikke havde været i Seng.

Da han igjen naaede sin Bolig, blev han modtagen af Abigail, der allerede for lang Tid siden havde bragt sine Børn til Sengs, og der nu var alene oppe for at vente paa ham. »Fulton!« sagde Abigail, »om det ogsaa gaaer ulykkeligt med Dit Skib, om ogsaa alle Andre forlade Dig, saa har Du jo dog Dine Børn og Dit Hjem, hvor Du aldrig kan blive forladt.«

»Ja,« svarede Fulton, idet han trykkede et Kys paa hendes fiintdannede Læber, »der er ingen Mand paa Jorden, der har en bedre og troere Hustru end jeg.«

»Du seer saa bleg ud, Robert,« sagde hun, »du trænger vist til Søvn.«

»Jeg kan ikke sove, Abigail, før jeg seer Udfaldet paa denne Sag.«

»Vend Dit Blik indad, Robert, og paakald ham, der stiller Stormen, da skal Du vist faae Ro.«

Det Sidste gjorde ogsaa Fulton, dernæst kastede han et Blik paa sine sovende Børn og bøiede sig ned over dem og trykkede et Kys paa deres blomstrende 397 Kinder. »O, Gud! lad der skee, hvad der vil med mig,« sagde han, »men tag blot disse, som Du har givet mig, og som Du har ladet opblomstre under mit stille Tag, i Din Varetægt og i Dine beskjemende Hænder! fjern al Sorg og alle Smerter fra dem og læg hellere det paa mine Skuldre, hvad der skal og maa bæres!«

Efter disse Ord lagde han sig til Sengs ved sin Hustrus Side, og det var da, ligesom en høiere Kjærlighed havde taget ham under sine Vingers Skygge, og han faldt virkelig i en dyb og rolig Søvn, hvorefter han først vaagnede den næste Morgen et Par Timer før Solens Opgang.